

MATHILDE BONETTI

4

Martina

NAPLÓJA

Medvebocs az éjszakában

Könyvmolyképző Kiadó

Mathilde Bonetti 1971-ben született Milánóban. Életét a nagy szenvedélyek jellemzik: állatokkal teli otthonában, ahol felnőtt, manapság csodálatos, fajtatiszta macskákat tenyészt, gyakran belőlük merít ihletet is. Imád fotózni, a legkülönösebb állatokat szereti lencsevégre kapni, számos kép a könyveiben is megjelenik. Szeret korcsolyázni, táncolni, sok örömet jelent számára mindkét sportág, melyeknek rengeteg időt szentel. Társastáncban Lombardia tartomány regionális bajnoka.

Mathilde, aki újságíró és fordító, arról ír, amiben örömet leli. Nem csoda, ha számos gyermekek és felnőttek számára írt könyve az állatokkal, a táncsal és a korcsolyázással kapcsolatos témákat dolgozza fel. Monzában él és dolgozik.

MATHILDE BONETTI

Medvebocs az éjszakában

Linda Cavallini illusztrációival

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged

Simone Carabellának, Különleges szeretettel,
sok lelkesedést és kitartást kívánok ifjú életéhez. 😊

Köszönöm állatorvos barátnőmnek
Sonja Lorenzi doktornőnek, Eclipse és Kölyke Daniza
csodálatos történetét, és hogy hozzájárult
megmentésükhöz Trentinóban.
Ez a napló szabadon átdolgozva meséli el kalandjukat. 😊

Sziasztok, ez vagyok én!

A nevem **Martina**, tizenkét éves vagyok, és úgy döntöttem, hogy **naplót** fogok vezetni.

↖ Egy naplót, amelybe leírom kalandjaimat az állatokkal.

Igen, mert nagyon úgy tűnik, hogy van érzékem az állatokhoz. Tudjátok, mint amikor valaki a növényekre kattan rá. Ha az illető kezébe adsz bármilyen növényt, előbb-utóbb botanikus kertet varázsol belőlük.

Na, nálam ugyanez a helyzet az állatokkal: úgy tűnik, az a **küldetésem**, hogy megmentsem őket!

Lehet, hogy ez valamilyen genetikai bibi, mivel az anyukám állatorvos, de az is lehet, hogy maga a sors.

A családomban ugyanis az a hír járja, hogy én voltam az, aki megmentette **MARCIPÁNT**, habár én egyáltalán nem emlékszem rá, mert túl kicsi voltam. Mindenesetre **minden akkor kezdődött**.

Marcipán a macskánk. A mama azt meséli, hogy a játszótéren voltam a dadussal, és láttam, hogy egy bácsi valamit elrejt az egyik bokorban. Én meg odamentem, és

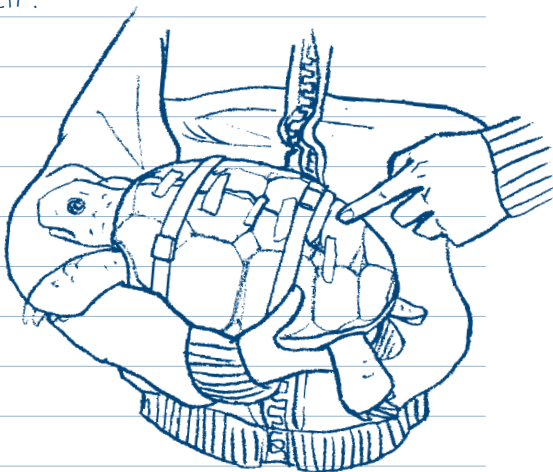
megnéztem, mi az. Az ágak

között egy hófehér cicus hevert, még zárt szemekkel. Valószínűleg fel sem fogtam, mi az, egyszerűen csak elrejtettem a pulcsimba.

A dadus akkor fedezte fel, amikor a karjába vett, hogy hazainduljunk... Azóta a szüleim csak **Cicaszívű Martinának** hívnak. És persze azóta mindig történik velem valami. Mint amikor bemondják a híradóban, hogy „egy kisfiú megállította a száguldó lovat”, vagy „egy kislány a delfinekkal beszélgetett az állatkertben”.

Csakhogy a barátaim gyakran nem hiszik el, amikor ilyen történeteket mesélek nekik. Mint ahogyan azt sem hitték el, ami hatodikban történt: a parkban egy hatalmas **teknősrre**

Ez én vagyok a teknőssel.

bukkantam. Be volt törve a páncélja, de senki nem akart komolyan venni, még Massimo De Carlo sem, aki addig rám sem nézett, de ezek után már csak „lököttnek” nevezett. Hogyan is tetszhetett nekem egy ilyen alak... Mindenesetre, hogy ne nézzenek tényleg lököttnek, kénytelen voltam lefotózni a mobilommal, és elküldeni az egész osztálynak mailben!

Ja, majdnem elfelejtettem! **Imádok fényképezni.** Főleg állatokat, így aztán amikor belebotlom valami érdekesbe, azonnal lekapom, és Készíték néhány igen klassz képet. Ahogyan a

teknősről, ami azóta, köszöni, jól van. A mama elhívta az egyik kollégáját, aki ért a hullókhöz, és szépen lekezelték a páncélját valami spéci ragasztóféleséggel.

És abban a pillanatban elhatároztam, hogy naplót fogok vezetni, képekkel és rajzokkal, így legalább a kalandjaim hivatalosabbak lesznek.

Mint az a medvebocs az éjszakában...

Íme, **Marcipán**, aki ráadásul fajtatiszta! Birman macska, amelynek a jellemzői a fehér papucsok és a zafírkék szemek.

Pici korában tiszta hófehér volt, de aztán, amikor nőni kezdett, a pofácskája, a farka, a fülei és a lábai lassan beszíneződtek (kivéve a testét és a mancsocskáit, amelyek fehérek maradtak: ezért is mondják, hogy papucsot visel!). Marcipán szőre igen különleges:

FÓKABARNA-TEKNŐC-TARKA jegyű. A színes részekben vöröses és feketés árnyalatú.

Még nekem sem olyan egyszerű összefutni egy medvével az utcán, de **ez csak a jéghegy csúcsa** ahhoz képest, ami ezekben a napokban történt velem. Mert **KÖZTEM ÉS DENIS KÖZÖTT IS TÖRTÉNT EGY CSOMÓ DOLOG**, ami legalább annyira hihetetlen, mint a medvebocsos történet...

De kezdjük inkább az elején, máskülönben fennáll a veszély, hogy belezavarodok, már csak azért is, mert a többi esetet ellentétben, itt minden gyakorlatilag egyetlen éjszaka alatt zajlott. Úgy nagyjából...

Május II., Kedd

A baj sosem jár egyedül. Mintha a nagymamát hallanám, de sajnos valóban így van. Ugyanis **VALAKI** az iskolában elterjesztette azt a pletykát, hogy én és Denis járunk (én és Denis, felfogtad???).

11 VESZÉLY ☹☹☹

Ráadásul a mama előállt az újabb fantasztikus ötletével, azaz, hogy a jövő hétvégén utazzak el vele. CSAK Ő MEG ÉN, hátha valaki nem jól értette.

Nem tudom, mi rosszat tettem előző életemben, de bármit műveltem is, ezt azért nem érdemlem meg. Ez már túlzás.

Denisék fölöttünk laknak. Kábé egy éve költöztek abba a házba, ahol mi is lakunk, ugyanabba a suliba jár, ahová én, és azóta nem volt egy perc nyugtom sem. Az a tény, hogy helyes, és egy évvel idősebb, mint én, csak ront a helyzeten, mert az osztálytársaim a hatodikosokkal karöltve, ODAVANNAK a nyolcadikosokért, tehát Denis lába előtt hever a suliteljes női szakasza.

Ha még ehhez hozzátesszük, hogy egy sportolónak való italt reklámoz a tévében, és ráadásul dzsúdóbajnok, képzelheted, milyen magas a népszerűségi indexe.

NEM AZ ESEM, ezt szeretném azonnal tisztázni. Először is sötétbarna hajú, és nekem a szőke, kék szeműek tetszenek. Voltaképpen a szeme kék, de ez csak egy elhanyagolható apróság.* Másodszor **baromira beképzelt.** Lehet, hogy a reklámnak köszönhető, vagy az utána epekedő lányoknak,

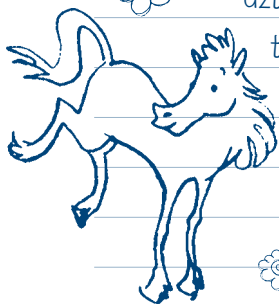
*teljességgel jelentéktelen!!

„FELFUVALKODOTT HÓLYAGNAK” ...

lényeg az, hogy azt képzelem magáról, hogy ő a legszebb, legklasszabb, legszimpatikusabb srác a suliban. Én pedig mindig is **UTÁLTAM** az ilyeneket.

De amióta ideköltözött, több alkalommal előfordult, hogy együtt mentettünk meg állatokat. Egyszer egy **őzi-két**, aztán egy kirándulás alkalmával egy **lemúrt**,

amelyik megszökött egy vadasparkból, aztán egy **lovat**, és... nos, barátok lettünk.

A **BARÁTOK** szó talán enyhe túlzás, mindenesetre **közelebb kerültünk** egymáshoz.

Aztán néhány hónappal ezelőtt **Denis majdnem megcsókolt**.

A SZÁMON

Ha kíváncsi vagy a részletekre, akkor elolvashatod Ébenpalást történetét a naplóban, melynek címe: A vad csikó. Az egyik bulin történt, egy olyan idétlen játék alkalmával. Tehát, ha mégis megcsókolt volna, akkor sem lett volna igazi, „érvényes” csók. De attól a pillanattól csőstül jöttek a bajok.

Tiziana és Alessia, a két legjobb barátnőm, híresztelni kezdtek, hogy én és Denis egymásnak vagyunk teremtve, és szerintük **igenis tetszik nekem, csak nem akarom bevallani**. Én meg tetszem neki, de mindig olyan fensőbbségesen viselkedem, hogy ezért nem mer színt vallani s a többi, s a többi. És nagyon jól tudjuk, hogy van az, amikor a legjobb barátnőid terjeszteni kezdenek bizonyos dolgokat: elterjed a pletyka, néhányan még rátesznek egy lapáttal, és **PAKKI, hirtelen én és Denis már járunk is**.

Valószínűleg ő is ezt gondolhatja, mert a

multkor valamelyik szünetben mindenki szeme láttára odajött hozzám a folyosón, átölelte a vállamat, és **szorogatni kezdett, mint-ha a barátnője lennék**, majd azt mondta: - Hé, Martina, most hogy elutazunk együtt a hétvégre, ugye, jókat bulizunk majd? - Képzelheted a sok ÓÓÓÓ-t, a kuncogásokat, és az idióta megjegyzéseket, amit az osztálytársai tettek!! A következő beszólás még a kevésbé kínosabbak közé tartozott: - Aztán smárolj le, haver!

Szóval, **hogy juthatott eszébe, hogy ilyet mondjon a nagy nyilvánosság előtt?!**

És különben is, mit jelent az, hogy együtt utazunk el a hétvégre? Mert **NEKEM FOGALMAM SEM VOLT RÓLA!**

Természetesen a fejem búbjáig elvörösödtem! Az arcom égett, és éreztem, hogy mindenki engem bámul: Denis, beképzelt Kis mosollyal az arcán, az idióta barátai, Titti és Alessia is, akik, ki tudja, miért, ahelyett hogy VALAMI ÉRTELMESET mondtak volna, csak nevetgéltek.

Ezen a ponton elborult az agyam. Egyetlen rántással elhúzódtam tőle, és jól kiosztottam.

- Talán számodra valami nem teljesen világos - fordultam felé, és egyenesen a szemébe néztem. - Neked és nekem nincs semmi megosztanivalónk egymással, **TEHÁT... HÚZZ EL**

DE NAGYON MESSZE!

Újabb kommentek következtek a barátok részéről.

- Rád jár a rúd, Denis! - Hú, micsoda karmok! - Martina boszi nem tagadja meg önmagát.

Valaki az iskolában elnevezett **boszorkány Martinának**, mert sárga a szemem, és beszélgetek az állatokkal. De ezek csak baromságok. Anyuék szerint a szemem nagyon is szép, sőt Tiziana és Alessia szerint is. És Tiziana tesója is így véli, aki már gimis, és igazán jó fej.

De térjünk vissza Denisre! Amikor közöltem vele, hogy kopjon le, zavart arckifejezéssel bámult rám. Mintha **megbántódott** volna. Csak-

hogy nagyon jól tud színészkedni, nem véletlen, hogy abban az undok tévéreklámban szerepel.

- Ugyan már, Marty, csak vicceltem... - mondta. - Egy hét múlva együtt megyünk Alto Adigéba, és...

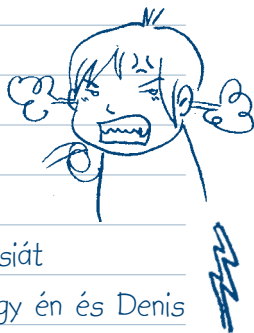
- **MILYEN ALTO ADIGÉRŐL MAKOGSZ?**

- fakadtam ki. - **Neked elment az eszed?**

Ezen a ponton sarkon fordultam, és sértődötten elvonultam. Mindenkit faképnél hagytam, beleértve a barátnőimet, Tittit és Alessiát

is. Most már értem, miként terjedhet el, hogy én és Denis

járunk, ha ilyen **SÜLETLENSÉGEK** keringenek, hogy együtt megyünk vakációzni!

De **sajnos NEM volt az.**

Még aznap délután közölte velem a mama. - Micsoda? Denis nem szólt neked? - Kérdezte meglepetten, amikor megkérdeztem tőle, mit tervezünk a hétvégére. - Azt akartam, hogy ő jelentse be ezt a klassz meglepetést... A hosszú hétvégén együtt mentek Alto Adigéba, a nagyszüleikhez.

Te-tessék?

Anyu rám mosolygott, és a füle mögé simította a haját. - Ugye emlékszel, hogy tavaly nyáron Denis ott vendégeskedett Annarella nagyinál?

NANÁ, HOGY EMLÉKSZEM RÁ!

EGY ŐRÜLETES,
DE CSODASZÉP NYARALÁS!

16

Persze hogy emlékeztem! **Ott kezdődött az összes probléma:** Denis eljött velem nyaralni a nagymamám tanyájára, segített megmenteni az őzikét, és elhitette velem, hogy tetszem neki. Utána meg azt terjesztette a suliban, hogy **ÉN** futok utána, mintha valamelyik idétlen Kis rajongója lennék.

- Szóval - folytatta anyu -, Sonia le akarta róni a tartozását, és addig erősködött, míg belementem, hogy elmenjetelek Alto Adigéba a szüleikhez. Tudod, van ott egy mesés szép házuk, ami egy tanyasi üdülőféleség... - Sonia, aki Denis anyukája, és az én anyukám sajnos puszipajtások. A szememet megszerzgetve hallgattam. - **És... meg apu?**

- Édesapádnak le kell adnia néhány rajzot az új lexikonhoz, nekem pedig Stucchi asszony kutyáját kell kezelnem. Nem hagyhatom itt pont most.

Na tessék: ennyit arról, ha az apukád egy menő grafikus, és az anyukád állatorvos. Apu akkor is dolgozik, amikor nyaralunk. Rajzokat készít **természeti tárgyú könyvek, magazinok és lexikonok** számára. Otthon dol-

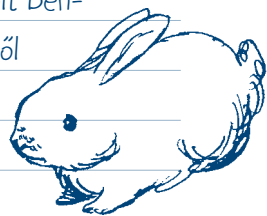
gozik, tehát nincs fix munkaideje, mint azoknak az embereknek, akik irodai munkát végeznek. Ha mondjuk, délután eszembe jut, hogy

el kéne vinnie valahová, **MINDIG KAPHATÓ** rá. Azonban nincs kivehető szabadsága, mint általában a normális embereknek, akik normális helyen dolgoznak, így képes és még karácsonykor vagy akár április 25-én (olasz nemzeti ünnep) is nekiáll rajzolgatni, főleg, ha azon a héten kell leadnia a munkát.

Vagy talán én vagyok olyan, mint ő!

Anyu pedig olyan, mint én: különleges kapcsolata van az állatokkal. Tehát, ha éppen folyamatosan kezelnie kell az egyik páciensét, és ő úgy érzi, nélkülözhetetlen, akkor otthagy csapot-papot, míg meg nem oldja. A múlt hónapban például volt egy mixomatózisos nyuszija. A gazdija biztos volt benne, hogy be lett oltva, mert a kereskedő, akitől vásárolta, megesküdött rá. De valószínűleg becsapták, mert a kicsike megbetegedett. Nehezen lélegzett, és kisebesedett az orra.

A **MIXOMATÓZIS** és a **VÍRUSOS VÉRZÉSES BETEGSÉG** (VVB) nagyon veszélyes a nyulak esetében, főleg a VVB, ezért a nyuszikat **be kell oltatni**. Anyu is mindig ezt ajánlja. Még a házinyuszik esetében is. Sajnos nagyon sok ember nem tudja, és alulértékeli ezt az elővigyázatosságot, de az oltás nélkülözhetetlen. **Ha van nyuszyd, győződj meg arról, hogy be legyen oltva, és rendszeresen ellenőriztesd az állatorvosotokkal!!!**

TUDTAD, hogy a házinyuszik, mint házi kedvencek, bent is élhetnek a lakásban?

MIELŐTT DÖNTÖTT,
AZÉRT MEGKÉRDEZHETTE VOLNA,
HOGY VAN-E KEDVEM HOZZÁ...

18

Szóval, a mama éjjel is bent maradt a rendelőben, hogy a lélegeztetőgéppel segítsen a kicsinek lélegezni. Szerencsére sikerült „a fülénél fogva kirángatnia” abból a csúnya betegségből!

Néhány héttel ezelőtt pedig bekerült hozzá Stucchi asszony kutyája: elgázolta egy autó. Anyu és Cristiano (Cris a mama gyakornoka) felváltva gondozza, mert amíg nem tud mozogni, etetni kell, és segíteni neki, hogy el tudja végezni a szükségleteit.

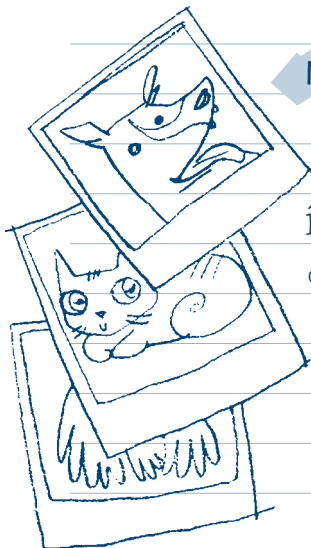
– Nem akartunk arra kárhóztatni, hogy itt maradj velünk a városban, drágám – magyarázta anyu. – Így, mivel Sonia és Denis annyira szerettek volna magukkal vinni, arra gondoltam, biztosan szívesen velük tartanál.

Csak álltam megkukulva, és próbáltam felfogni. **Szóval Denis is annyira szerette volna, ha velük megyek Alto Adigéba?**

NA EZ AZTÁN AZ ÚJDONSÁG!

Anyu ekkor még rátett egy lapáttal. – Így egy csomó klassz képet is készíthetsz a fotópályázatra, nem gondolod?

Ebben tényleg volt némi igazság!
IMÁÁÁDOK fényképezni, főleg állatokat. 😊 Ezért is jelentkeztem egy tizenéveseknek szóló fotópályázatra.

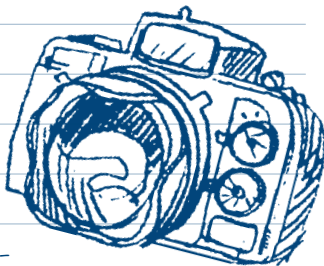

És ha megnyerem a fényképezőgépet,

akkor igazán híres fotóriporter leszek!

A felhívást az egyik magazinban láttam meg, amit apu szokott illusztrálni, és azonnal beküldtem a részvételi mailt. **Témája a természet**, de bármit le lehet fény-

képezni: tájat, virágot, állatot... Mégis leginkább a főnyeremény izgatott: **a digitális fényképezőgép!** Egyszóval az álmom. Azzal aztán **MESTERI FOTÓKAT** tudnék készíteni! Már rengeteg képet készítettem állatokról, amelyekből választhatnék, de mindig valami új, érdekes témára vadászom. Így aztán **ha Alto Adige valami újat ígér...**

AZ EGYETLEN PROBLÉMÁT CSAK DENIS JELENTI

Hát igen, mert mindazok ellenére, amit írtam róla, vagyis, hogy nem is az esetem, és **baromira beképzelt**, mégis mindig hülyét csinálok magamból, mint azok a lányok, akik a sulivécéjének az ajtajára firkálják a nevét, nos... ráadásul mostanában történt valami, mert amikor vele vagyok, furcsán érzem magam.

Néhány héttel ezelőtt az egyik osztálytársa buliján táncoltunk (mostanában a bulikon vagy táncolunk, vagy a 13 perc a Paradicsombant játsszuk). Én Pierrel, a legjobb haverjával táncoltam, Tiziana meg Denisszel. Aztán feltettek egy lassút,

Úgy tűnik, odavannak egymásért...

20

és nem is tudom, miért, de párt cseréltünk. Ő, **nagyon is JÓL tudom, miért cseréltünk**, mivel Titti és Pier minden percet kihasználnak, hogy összebújjanak.

Mindenesetre, egyik pillanatról a másikra én is ott találtam magam **Denishez tapadva**, mert ugye, így kell lassút táncolni. *
Ő átkarolta a derekamat, én pedig átöleltem a nyakát, és **hirtelen a szívem a torkomban dobogott.**

- Jól vagy? - suttogta a fülembe.

És ekkor megborzongtam. - Igen - válaszoltam. - Én is - jegyezte meg, és még jobban magához húzott.

Én pedig **HAGYTAM.** Amikor az arcát odaszorította az enyémhez, csak elengedtem magam, és beszippantottam hajának samponillatát és a testéből áradó forróságot. Csodálatos volt. Attól az estétől kezdve az ágyban mindig csak arra a pillanatra gondolok. De napközben is gyakran. Amikor pedig Denis azzal a furcsa mosollyal néz rám, valahogy mindig azt az űrt érzem a gyomromban. **Pedig nem is Zac Efron.**

Persze senki nem tud erről a dologról, még Titti és Ale sem. Hát, szóval **LEHETSÉGES, HOGY BELEZÚGTAM DENIS-
BÉ?** Nem biztos, hogy tudni szeretném a választ. Ezért aztán nincs sok kedvem vele utazni Alto Adigéba. **DE KÖZ-
BEN MAJD' MEGHALOK A VÁGYTÓL, HOGY
ELMEHESEK VELE...**

Nem is űr, inkább **HULLÁMVASÚT!**

JÓL?? NAGYSZERŰEN!!!

* CHEEK TO CHEEK, ahogy apu szokta mondani...

Május 12., szerda

- Szerintem nagyon jól fogsz szórakozni - jelentette ki Alessia.

- ...Feltéve, ha felhagysz ezzel a kimért, lekezelő stílussal, amikor szegény Denisszel beszélsz - tette hozzá Titti.

Elképedtem. - **Én** vagyok lekezelő Denisszel? - hüledeztem elkerekedő szemmel. - **Ő, szegény pára!**

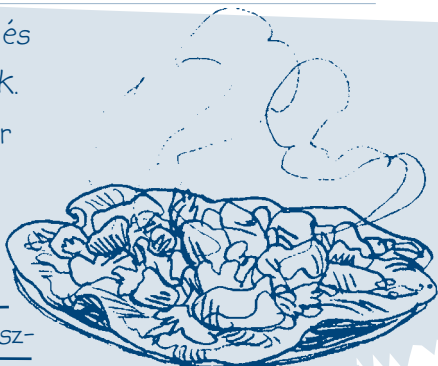
Ő? Szegény?

UGYAN MÁR!

Alessiáéknál voltunk sulit után, és **halas-zöldséges zighinit** ettünk.

Ale anyukája eritreai, és amikor náluk ebédelünk, mindig valami jellegzetes ételt készít.

A zighini egy fűszeres felfújt-féleség, amit *injerán*, a pizzatészta-hoz hasonló tésztán tálalnak fel.

- Igen - válaszolta. És ez a határozottság kezdett aggasztani. - **Mindig olyan agresszíven viselkedsz velem.** Sosem változol. - Egy pillantást vettem Alessiára, abban a reményben, hogy megvéd, de csak mereven bámulta és tologatta az injeradarabot a tányérján.

- Miről beszélsz? - Kérdeztem ekkor Tittitől felháborodottan.

A FELHÁBORODOTTAN NEM JÓ KIFEJEZÉS. INKÁBB ŐRJÖNGVE!

- Denis odavan érted, Marty, ez tiszta sor. Már vagy ezer éve ezt magyarázom neked, de te mindig olyan távolságtartóan bánsz vele.

- Semmi kedvem a többiek sorsára jutni! - védekeztem.

- Milyen többiek, bocsi?

- Azok, akik odavannak érte, és akiket kigúnyol.

Titti cüccögött, és úgy nézett rám, mintha az évszázad ostobaságát hallotta volna. - Denis soha senkit nem gúnyolt ki.

Amióta idejött a suliba, egyetlen lánnyal sem járt, kivéve téged!

- SOHA NEM JÁRT VELEM!

- Tudod, hogy értem... És különben is, nem tehet róla, hogy ennyire helyes. Nyilvánvaló, hogy a lányok bomlanak utána.

Kinyitottam a számat, hogy válaszoljak, de képtelen voltam megszólalni. Tényleg igaz, hogy Denis nem járt soha senkivel. Legalábbis nem a mi sulinkból. Tudtommal csak velünk lóg (vagyis velem, Alessiával, Tittivel és Pierrel, mint barátokkal, így együtt). És amikor nem így csapatostul nyomjuk... szóval, akkor bekopogtat hozzánk reggel, hogy együtt menjünk a suliba, és időnként délután is közösen csináljuk meg a leckét, nálunk vagy náluk, főleg, ha szükségem van egy kis matekkor-repetálásra vagy neki rajzra.

!! Mondtam már, hogy baromira beképzelt ???

Denis Király matekból. És mivel eggyel felettem jár, egy csomó mindent tud.

Úgy tűnik, élvezi, ha kiderül, hogy nem tudok valamit, akkor aztán játssza a **nagyokost**. De megbosszulum a rajzon, mert annyi a kézügyessége, mint egy hároméves dedósnak, miközben én apámra ütöttem...

Ha mázlija van, kap egy elégségest, amit nekem köszönhet, mert én csinálom a rajzait. Hihihih!

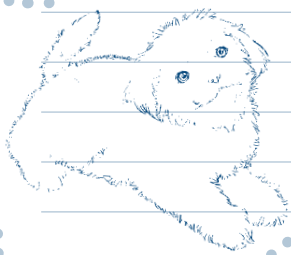
Az elején még azt gondoltam, csak azért sündörög körülöttem, mert abban reménykedik, hogy meg tudom győzni az anyukáját a kutyus miatt. De már jó ideje nem is beszél róla, és különben is **azt a kiskutyát** már

másvalaki örökbe fogadta.

– Tittinek igaza van – fakadt ki Ale.

GRRRR! Lehetőséges, hogy a legjobb barátnőim állandóan összefognak ellenem?

– Denis mindig annyira kedves veled. Amikor csak segítségre szorulsz az állataiddal, ő sosem hátrál meg.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ez 2 SZUPER kaland volt...

24

Ha van Kedved, olvashatsz rólok a korábbi naplóimban.

Ez is igaz volt. Denis rengeteget segített nekem a legutóbbi „mentőakcióim” során: például **KENDRA**, a kis lemúrkölyök esetében, akit néhány hónappal ezelőtt találtunk egy iskolai kiránduláson, vagy **ÉBENPALÁST**, a gyönyörű fríz lónál, akit senki nem tudott megközelíteni...

- Tényleg változtatnod kellene a viselkedéseden, amikor velem vagy - kezdte újra Titti. - Állandóan ezt mondogatjuk neked, de olyan kemény a fejed...

- **Miért? Vajon milyen szörnyűségeket követek el?**

- Hát, tudod a múltkor a suliban... Amint átölelte a vállad, úgy leléceztél, hogy csuda.

- **HIHETETLEN. MOST MEG LESZÚRNÁK AZÉRT, AHOGYAN DENISSZEL BÁNOK!**

Képtelen voltam nyugodt maradni. - Az a helyzet, hogy nem tudom eldönteni, komolyan csinálja-e vagy sem! - szaladt ki a számon. - **Még csak azt sem tudom, tetszem-e neki,** mert **sosem mondta!** - Titti megeresztett egy győzedelmes mosolyt. - **SZÓVAL TETSZIK NEKED. - Ez kijelentés volt, nem kérdés.** - És ha tetszik neked, akkor meg kellene próbálnod megcsókolni, nem pedig elhúzódnival tőle, minden egyes alkalommal, amikor hozzád ér.

???

MEGCSÓKOLNI? MIT NEM MÖNDÖK?

Itt mindenki megőrült... **SEGÍTSÉG!!!**

Mintha anyut hallanám...

HÉ, HISZEN NEM IS KÍNZOM!

